

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petítor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

31. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) címzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petítorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Városunk emelkedése és szépítése érdekében.

Városunk a közelebbi évtized alatt majdnem óriási léptekkel haladt előre, az újabb kor igényeinek megfelelőleg. Valóban városunk anyagi és szellemi gyarapodásának, mely mondhatjuk igen nagy gyorsasággal következett be, nemcsak, mind e város polgárai örülhetünk, hanem büszkének is lehetünk arra. Ezen szép emelkedést köszönhetjük egyrészt városunk nemesre törekvő polgárságának, köszönhetjük más egyéb külső körülményeknek, mint például a nagyobb s kiterjedt vasúti összeköttetéseknek stb. — De városunk ily szép mérvű haladása mellett sem hagyhatunk megjegyzés nélkül több oly hiányt vagy hátramaradást, mely mielőbbi pótlást vagy reformot igényel. Mert habár elismerjük, hogy nagyot léptünk előre, mégis elmondhatjuk, hogy míg sok tekintetben a nagy városok sorába emelkedtünk, addig más tekintetben a régi czipfos városok vagy legalább is a kis mezővárosok közt ballagunk. Igaz, hogy ezen hiányok közt vannak olyanok, melyek reformálása csak a viszonyok és körülmények változásával eszközölhető.

Nem akarunk itt minden hiányt részletesen és tüzetesen tárgyalni, s nem is kimerítő észrevételekkel akarunk szolgálni, hanem csak jóakaró megjegyzéseinket kívánjuk megtenni némely feltűnőbb dologra nézve. Kimerítő tárgyalás nemcsak lapunk szűk keretét, de erőnket és tehetségünket is felülmulná. Az csak nagyobb szakértelem s tanulmány-nyal lenne eszközölhető. Észrevételeinket először is

az utcák fekvésére nézve tesszük meg. E tekintetben sem irhatunk sokat, mert az utcák jelenlegi girbe-görbe volta, nem a jelenkor, hanem századok, nem annyira hibája, mint téves megszokása; megjegyzést tehát csak a jövőnek irhatunk, és pedig arra figyelmeztetjük városi hatóságunkat, hogy a főúlyt e téren — a széles e mellett egyenes utcákra fordítsa, s a körülmények s viszonyokhoz képest, ha új utcák nyitnának meg, mindig szem előtt tartsa, hogy azok egyenes vonalban, elég szélességben építessenek ki; figyelem fordítandó még a régi utcáknál is azok helyre illetve egyenessé tétele körül, főleg, ha régiek házainak új építés szempontjából lerontatnak. A széles és egyenes utcák, egészségi, közbiztonsági és szépészeti szempontból is kívánandók. Az utcák kövezése sok kívánni valót hagy hátra, hát még a világítás? E tekintetben még a kis városok közt ballagunk, habár légszesszel világítunk.

Egy másik dolog, mely egészen a kis városok közé és pedig a mezővárosok közé alacsonyít a hasznos háziállatok (sertések, tehenek stb.) reggeli és déli ki- és hazahajtása, ez még more patrio mindig a belváros főbb utcáin egy részén keresztül történik. Főleg az estéli órákban, midőn a városi nép az üde estéli levegőt használni óhajtja, először a kanász, majd a gulyás köszönt be ékes társaságával keresztül a város egyik legszebb terén és utcáján, portengerbe fűrésztve azt, véget vet azonnal az üde légnak, porfelleggel töltvén be. Nemcsak egészségi, de közbiztonsági szempontból is veszélyes ezen ősi szo-

kás további fentartása, de ezen tényezőket ez alkalommal bővebben nem fejtegethetjük, csak újra és újra mielőbbi sikerült reformjukat óhajtjuk. Igaz e tekintetben, nem ismerve a helyi viszonyokat és körülményeket tanácsal nem szolgálhatunk, s e rendszer mikénti megszüntetésére ajánlatot nem tehetünk, mégis óhajtjuk a gulyás és kanász társaságának a belvárosból leendő mielőbbi eltávolítását. — Talán másutt is lehetne az állatokat valamely mellékutcán hazahajtani. De e tárgyban terv-ajánlatát szakértőbb erőre bizzuk, hisszük lehet módot találni.

A másik dolog, mi nem a mezőváros, de a falvak közé visz bennünket a kazaloknak a külső városokba behozatala, az aratási betakarodás; mely által többször tüzvész tett nagyobb pusztításokat. — Megyénk területén, tapasztalásból tudjuk — ezen betakarodás majdnem minden nagyobb faluban tiltva van, tudunk számtalan kisebb falut is, melyekben épen a közveszély elhárítása szempontjából tiltattak ki a betakarodások. Nem lehetne-e kisebb falvaink példáját Fejérvárnak követni? Csak egy szigorú városi szabályrendelet kell s ezt szigoruan kell végrehajtani; mindjárt megszűnik e közbiztonságra veszélyes eljárás. Ha kisebb területű falukon lehetett, miért ne lehetne Fejérvárt hol a tüzvész már eddig is oly nagyon sok kárt tett, ezen betakarodást betiltani! De e tárgyról már egy alkalommal e lapok hasábjain említés tétetett, ezért most többet nem szólunk. Még a közegészségre oly fontos alagsatornázásokról emlékezzünk röviden meg; városunk több utcájában, pedig sajnos főbb utcákban is a víz

TÁRCZA.

Divat.

Ki vagy te mindig ifju, és
Mégis hamar vénült alak?
Eltűrve, sőt szeretve bár —
Becsülve még nem láttalak.
Hóbortos és jellemtelen,
Kósza, szeles, földönfutó —
Schol mitsem tanulva, még
Akarsz lenni mindentudó!

Semmit se tudsz, semmit sem érsz;
Izlésed, vagy józan eszed
Csep sincs; minden amit mutatsz
Az, hogy magad csuffá teszed.
De tolvaj is vagy és pedig
Gonosz — van rá tanú elég; —
Sok ártatlan leány, kiket
Meglopsz — verjen meg érte ég!

Nézd ezeket a zsarnokolt,
Igázott hölgyeket, kiket
Bőkezűleg az alkotó
Jutalmul csak nekünk kitétt, —
Rablánczaid között miként
Epednek tönkre téve mind,
Mert ősi kincsöket te el-
Raboltad — ez boszúra int!

S meghonosítva mindenütt
Az utcaszépítő gépeket,

Valódi por-munkára így
Használva fel a szépeket; —
Tudod-e, hogy por és szemét
Hová szökik, midőn uszály
Uton utfélen elterül
S mindent össze vissza kuszál?!

Tudod-e mily finom a por
S miként rohan szemünk közé
S máshova is — hova talán
Az ég üdvét öntözé?
Legtitkosabb rejtek-helyet
Ellep a por ha fellázad —
S mi azt nektár gyanánt szívjuk
Be... ez nekünk nagy alázat!!

Victor.

A szerelem hatalma.

— Beszély. —

(Folytatás.)

A csolnak villámgyorsan repült tova, a garabonciás alig tudott ijedtségéből magához jönni, Gábor lábaihoz borult s alázatos hangon hálátat rebegtek ajkai, hogy őt a nép dühétől megmenté.

— Nekem nincsenek aranyaim — mondá a sok hálálkodás után, mivel megfizethetném jótéteményedet s nem is szorulnál te kincseimre, mert neved dicső, egy nemzet tisztel s szeret. Egy ajándékkal vagy inkább egy gyönyörű látvánnyal kedveskedhetem, ime itt van előttünk a szigetfői part, egy lökés s hajónk szárazon van, lépj ki s várj itt egy, két vagy legfeljebb három napig az ajándékot el fogod nyerni. —

Sokat voltam én ez édeni helyen egyszerű koldusruhában, de az angyaltól csak alamizsnát nyertem — szolt mintegy önmagához s könnyezett — de erőt vevén folytató. Ha boldognak érzed magadat emlékezzél rám, kit nem ismersz, bár én ismertelek — de kivel mégis jót tettél.

Gábor csodálkozva nézett reá s keblében gyanu támadt az ismeretlen ellen.

— Nemde gyanakszol? azt hiszed megcsallak, rászedlek? ne hidd, én csak hálátat akarom leróni s három nap múlva ha nem nyered el az ígért ajándékot, itt leszek s oda szállítalak e csolnakon hova akarod. De hogy higj szavaimnak — két újat egék felé tartja — esküszöm az égre, hogy én általam semmi baj nem fog érní.

— Ismeretlen szavaid gyanusok ugyan, de hiszek, az eskü szent előttem. S egy lökással a partra vetette a csolnakot, bucsut véve az ismeretlentől partra lépett.

— Isten veled hát — szolt a garabonciás — légy szerencsésebb mint én. Viszontlátásig.

Gábor néhány lépést tön előre, egy gyönyörű ligetben találta magát.

A kis zöld gyöpös tért sűrű fák vették körül, kristály patak metszé a pázsitot, majd a levegőt szép virágok illata tölté be. Gábor leült a gyöppázsitra s elővéve hegedőjét gyönyörű férfias dalával szakítá meg az esti csöndességet, végre elterült s hegedőjével kezében az álom elnyomta. — Kora reggel a csalogány kedves hangja ébreszté fel álmaiból; miután rövid reggelijét, mely utitáskájában volt elkölté, elővéve a hegedőt s a csalogánnyal versenyzett.

A dalnok énekét zörej szakítá félbe, Gábor felugrott, de senkit sem látott, újra kezdé a dalt, midőn

lefolyása még mindig a szabad ég alatt s nem alagsatornák által eszközöltetik. Ezen ügy már többször volt vita tárgya, s tekintve a víz s más mosadéknak poshadás folytán az egészségre veszélyes voltát ujjal is az alagsatornák fontosságát hangsúlyozzuk; s hiába törekszünk az utcákon a kiöntött, vagy eső folytán összegyűlt viz megposhadását akadályozni, csak egy biztos mód van ennek elhárítására az alagsatornázás minél nagyobb mérvű behozatala.

Ezek azon szembetűnőbb hiányok, melyek mielőbbi orvoslásra várnak, s melyek jelenlegi voltukban a várost egyenesen a kis városok közé taszítják le az emelkedettség büszke fokáról. Vannak még ugyan számtalan pótlandók, javítandók, térek alakítása, befásítás, jó ivóvíz előállítás, jó kövezet, gázvilágítás, csatorna befedése stb. stb. Végre mulatóhelyek rendezése, melyre nézve megemlítjük, hogy a sóstót illetve ápolunk egy sajátos tervet elménkben, annak át illetve mulatóhelyé leendő alakítása iránt, erről s a fentebbiekről azonban majd máskor szólunk; meglehet többen mosolyogni fognak tervünkre, de hisszük nem lesz az majd olyan rozsz nevéseges mégsem. De erről jövőre.

Még egyszer a főntebb elősorolt hiányokat ajánljuk főleg a város atyái figyelmébe, már annál is inkább, mert ezek azok, mik a vidéki s távoli utazóknak leginkább szembetűnhetnek s leginkább hozhatják városunkat rozsz hírbe.

Erős akarattal sok akadály legyőzhető, s habár a fentebbiek reformjánál nagy akadályokba ütköznek is — de a vasakarát keresztül tör mindent. — Előre!

Ismeretterjesztő.

A z e s ő r ő l

Idégen kutyák után.

— Lukács Gyulától. —

Azon pillanatban, midőn a nyári hőség nemcsak Flóra alattvalóit teszi mintegy halottakká, de az emberiséget is szellemileg sőt fizicailag elnyomja, midőn a sivatagra az enyészetet szellemét hisszük megérkezettnek, jelenik meg a csendes eső, mely új életet ad a természet két országának.

Honnét jött ez áldás? s hova tér ismét vissza? Mi ezt csak élvezni tudjuk, de annak eredetét nem kutatjuk. Pedig a légben uszó felhők s párák nemcsak zivatarokat, esőt s villámokat hoznak magukkal, de nyáron a napsugaraktól átmelegített léget megfrissítik, télen mérsékeltébbé teszik a lég hidegét. Tán nem is tudjuk, mily messzire vagyunk adósok ezen jótéteményért.

Szabad legyen elmondanunk, honnét jönnek ezen esőzések, s hogyan térnek ismét vissza.

A tenger kipárolgása osztja ezen esőket az öt világrészre, meglehetősen igazságtalanul. Míg egyes vidékek oly gyakran élvezik a jótékony esőket, mások tökéletesen szárazak maradnak, s abban soha nem része sülnek. Mi panaszkodunk a nagy szárazságokon, s fájdal-

masan tapasztaljuk, hogy az utóbbi évtizedekben történt erdőirtások, lecsapolások stb. következtében a nedves évek ritkábbakká lettek. Felhozunk más tájakat, hol még szerencsétlenebbek. Most az eső képzéséről szólunk.

Tudjuk, hogy a folyamok, a mellék folyók segítségével magukhoz vonják egész vidékek vizeit, s a tengernek átadják, melyeknek megkellene telleniök, ha egy más elem által onnét ki nem vonatnék, hogy a száraznak ismét átadassék. Ez a melegség. E melegségnek következménye a kipárolgás. A napnak melege oly óriásilag hat bolygónkra, hogy a középmelegséget véve alapul, Pouillet-ként ez képes volna naponként egy 1½ hüvelyk vastagságú jégréteget felolvasztani, mely földünket egészen bevonná. Ezen meleg nemcsak a tenger vízből képez párákat, hanem a folyamok s tavakból is, de ez mily csekélység, egy példával fogom megmutatni.

Az amerikai tavak víztartalma 11,000 köbmérföld vagyis kétszer annyi, mint a többi 4 világrész tavai s folyamai-é; mégis az évenként aláhulló esővel legalább 20-szor meglehetne tölteni ezen óriási tavakat. Egyuttal számokkal akarom illusztrálni, hogy mily óriási megleget nyer földünk a naptól.

A Missisipi folyam .982.000 négyszög mérföldnyi terület vizeit vonja magába, s Marr-nak Memphisben tett észleletei azt bizonyítják, hogy e területen 49" esőzés van évenként, míg az elpárolgás 43", s az említett folyó, 93 köbmérföldnyi vizet bocsát innét évenként a tengerbe. Az e területen, egy éven át elpárolgott vízből egy 1 mérföld mélységű s 620 négyszögmérföld kiterjedésű tavat lehetne alkotni, melyet ha mesterséges uton akaránk elpárologtatni, (alapul véve Joule azon kiszámítását, miszerint egy 6" mély, s egy négyszög mérföld terjedelmű vízmennyiség elpárologtatásához 30000 tonna szén szükséges) 196,200,000,000 tonnányi, vagyis 3,924,000,000,000 mázsa szénre kellene felhasználnunk. Memphis alatt a Missisipi víztartalmanak még 1/6 nyeri, miáltal 107 köbmérföld lesz a tengerbe bocsátott vízmennyiség; a folyam öléből elpárolgott víz 513 köbmérföld, s ha e párolgást mesterséges uton kellene előidézni, a jelenlegi összes bányászok 1000 évi munka után nem bírnák az ehhez szükséges szénmennyiséget előállítani. Az egész földön egy éven át történő kipárolgást, mely eső vagy hó alakjában vissza hull, 1,000,000,000,000 mázsanyi szén volna csak képes ezközölni.

(Folytatása következik.)

Névtelen cikkek.

Gazdászati mindenféléről.

II.

Bakats Tamás, egykori hatalmas érsek és biborok 2-ik Ulászló idejéből, egy csendes miséje alkalmával ájtatos merengésbe mélyedvén szomorúan sóhajta fel: „Boldog Isten mire jutánk.“ Szolgálattévő huszárij azonnal kész volt a felelettel: „bizony hercegséged ebül vagyunk“ — „hallgass, nem rád bízták az ország dolgát“ volt az érsek gyors válasza. A huszár szerepét vállalom el ezuttal, s készen tartom magamat a ledorongolásra, mert elmondom én is, hogy gazdasági társadalmilag csehül állunk.

Ez évben már 6 hónapot éltünk át a nélkül, hogy

végso szavai elhangzottak az előbbi zőrej ismétlődött s angylszépségű hölgy állt előtte.

— Legmélyebb köszönetemet jöttem mondani kegyedhez, szép dala egészen áthatá keblemet, szólt a nő s megilletődve tekintett a dalnokra, kit még gyermekkorában Csókakön a Rozgonyiak udvarában látott s azóta eszményképe volt.

A dalnok bámult, egy szót sem tudott szólni; a hölgy szépsége egészen lebilincselte nyelvét. Oly ismerős volt ezen arcz előtte, mégsem tudta, ki ezen eszményi alak.

— Lesz szíves még néhány dalt énekelni, oly szépet, mint az előbbi volt.

— Igen, egészen kisasszony szolgálatára állok! Mondá rebegeve a még mindég bámuló dalnok, s egész hévvel kezdé az előbbi dalt folytatni.

— De üljön le kegyed, ide mellém e köre — szólt az ismeretlen hölgy, s odavonszolta maga mellé a költőt, ki némán követé azt. A dal dalra jött, szebbnél szebb dalokat énekelte el Gábor. A hölgy bámulva hallgatta a különben esinos ifjut; majd fölkel, köszönetet mondott a dalnoknak s a sűrű fák közt villám gyorsan eltűnt.

Gábor felállt, lantját letette s néhány percig szótlanul merengett. Ki lehet e szép hölgy? Miért jött ide? Talán a garabonciás küldte? kérdések fordultak meg agyában. Majd fel s alá kezdett járni, egész valóját különös érzések futották végig, szíve hevesen vert. Nem tudta maga sem mi lelte, nyugtot nem talált sohol, ha leült újra felkelt, ha járkált ismét hamar leült; mindig a szép ismeretlen képe lebegett előtte. Szíve mindig hangosabban kezdett verni, arcza kipirult s a

lant nem kellett többé — egy érzelem, egy szent, tiszta érzelem lopódzott szívébe, ezen érzelem a szerelem volt.

Nem szeretett még eddig éltében nőt, csak hazája volt szerelmének eddigi tárgya, de most... most a szép ismeretlen nő felforgatta boldogságát, szeretett forrón s igazán, szeretett első szerelmének egész hevével. Leborult a földre, zokogott, hogy miért, azt maga sem tudta s így elnyomta az álom. A szép ismeretlen nővel álmodott, ki nem tagadta meg tőle szerelmét; hanem halvány arcát csókokkal halmozá el, midőn az utolsó csók elhangzott felébredt, világos nappal volt.

Néhány óra múlva a szép ismeretlen nő újra megjelent, a költő elkezdte dalát, forró szerelmi dalokat énekelte, a nő boldognak érezte magát a dalnok mellett. A dal utolsó szavai elhangzottak, a dalnok letette lantját, mintha pihenni akarna.

— Nemde folytatja a szép dalt — s kezével a dalnok jobbát megrázta. Kéz közben maradt.

— Igen, kívánatára mindenkor, de... de...

— Valami kérelme van talán, mondja hát mi kívánsága van?

— Semmi, semmi, mentegetődzék, igen beteg vagyok, tegnap óta különös érzések vonulnak át tagjaimon s szívem egyre dobog.

— Az enyim is, felelt a szép nő, mivel lehetne gyógyítani? Nemde tud irt rája — s égő fekete szeméit kérdőleg veté a dalnokra.

— Igen tudok, csak egygyel lehet... csak egygyel, kegyed szerelmével, mert én szeretek igen nagyon, én kegyedet szeretem; s a hölgy lábai elé vetette magát. A szép hölgy felemelte a dalnokot s egy csókot nyomott forró homlokára.

a havonként megtartandó gazdasági választmányi ülésből csak egy is kellően megtartatott volna.

A szakosztályi értekezletek épen megszüntek; a választmányi gyűlésekre nem találkozik ember, valamint az évenkénti közgyűlés is elmarad, s így a megyei gazdasági-egyletek csak czégerül tűnnek fel, mely oly csárdán fityeg, melyben a hordók a szárazság miatt megnyilaltak. S ha véletlen sikerül egy választmányi ülésre hét tagot összefogni, ezekből bizonyosan négy gazdasízt találkozik, kik pedig függetlenek nem lévén, nem bírhatnak azon befolyással, mely a dolog természetében rejlik.

Középbirtokosaink épen távol tartják magukat minden egyleti működéstől, örökös refrainjök az, hogy öök jobban értik a gazdálkodást, mintsem, hogy reájuk nézve szükséges lenne az egyleti működés vagy eszmecseré.

A kik tehát az egyesületet fentartanák, leginkább nagy uraink és gazdasíztjeik, hogy mi következik ebből, mindenki elgondolhatja, és a dolog kényes volta miatt csak annyit lehet minden érintés nélkül elmondani, hogy a nagybirtokos, ki tisztjeivel otthon rendelkezik; — ha véletlen egy gyűlésen megjelen, kényelmetlenül érzi magát, hogy velük a zöld asztalnál — mert ez a magyarnál egyik sallangos kellék*) egy leti dolgokban tanácskozzék.

Valóban ha figyelembe vesszük gazdasági-egyletünk állapotát, önkénytelen elszomorodunk azon pangás és tespedés felett, melyben az vonaglik; mióta megszünt nem szükségére hanem ürügyre annak, hogy a gazdasági-egyletek politikai apostolkodásul szolgáljanak azóta ugy látszik nincs szükségére a magyarnak gazdasízi eszmecserére, s általában a gazdasízi társadalom magasabb színvonalára.

Mert hát a magyar ember nemcsak született törvényhozó, de született politikus, született katona, és egy kiválólag földművelő országban született gazda is s azért talán itt is alkalmazható Pákh Albertnek egy mondása: „Nem kell ide tudomány.“

De ne keressünk hibát sem egyénekben, sem osztályokban, itt is a bajnak oka a tájékozatlanság, melynek fogva sok igazságot bevallunk, de nem követjük.

Kisértsük meg vázolni: 1848. előtt a nemesi birtok egészen tehermentes volt, a nemesi osztály viselte a hivatalokat is, két oly tényező, mely magában elég volt a földművelési cultura iránt az indolentiát ápolni. Földművelési cultura tehát nem létezett ugyan, de a társadalmi igények is szerények lévén, az ősi birtokos mezében is megadta a módus vivendit, igaz, hogy nem voltak akkor sem példanélküliek a vagyoni bukások is, ezeket azonban többnyire oly szomorú szeredélyek szülték, melyekre a múlt ember akkor is elkomorult; de azért megmaradt a kiváltság a hivatal viselésre, s az osztály s nepotismusi felkarolás urnak hagyta az elbukottat is.

Mi nógatta volna tehát azokat, kik a magyarság zászlósi voltak, kellő érzék hiányában arra, hogy hazánkban földművelési kulturát teremtsenek, azt éleszszék és emeljék.

Az országban fennállott keszthelyi és a német tan nyelvű magyar óvári gazdasági intézetekbe a tanoncokat igen szörványos kivétellel a külföld, s azon osztály szolgáltatta, mely előtt minden közhivatali pálya elzárva lévén a gazdasízi szolgálata készülték.

*) Nem a zöld posztót értem.

T.

— Kegyed szeret engem? Oh akkor én vagyok a legboldogabb ember a földön.

— Igen szeretem, — s egymás karjaiba borultak. Ekkor azonban hátuk mögött durva hangok, majd ebugatások hallatszottak.

— Üssétek le a gazt, ki leányomat elcsábítá, löjjetek le e fickót! Egyszerre tiz nyil és golyó repült a dalnok felé, majd egy fokos által sujtva eszméletlenül a sűrű bozót közé hanyatlott.

— Háladatlan — így szólt az érkező Almásy László, mert ő volt, ki csatlósáival vadászatról erre jött, hogy leányát, ki gyakran szokott szolgálóival a vidéken mulatni, hazakisérje — azért jöttél te ide, hogy holmi hitvány emberekkel szerelmi kalandokat üzzetek?

— Nem atyám, nem hitvány ember volt ő, gyermekségemtől fogva, mióta a csókakői várban találkoztam vele eszményképem s szerelmem tárgya volt. Ha megölted őt, ereszd, hadd haljak én is vele együtt, s zokogva a Dunafelé futott, de Almásy utólérte.

— Megszegted háladatlan ígéretedet, holmi hegedősök miatt, mit Buslay Zoltánnak tettél.

— Buslayt nem szerettem, könnyelműsége hamar elidegenített tőle, csak te kényszerítettél, hogy kezem oda igérjem.

— Ne szólj többet, Buslay férjed leend, mert én ugy akarom, atyjának már odaiértem kezéd, egész Magyarhonban te léssz a legboldogabb menyasszony.

— Nem, nem soha! boldog nem leszek Buslayval, de ha akarod legyen ugy. Ő meghalt, én boldog nélkülö nem lehetek. Zokogva követé atyját.

(Folytatása következik.)